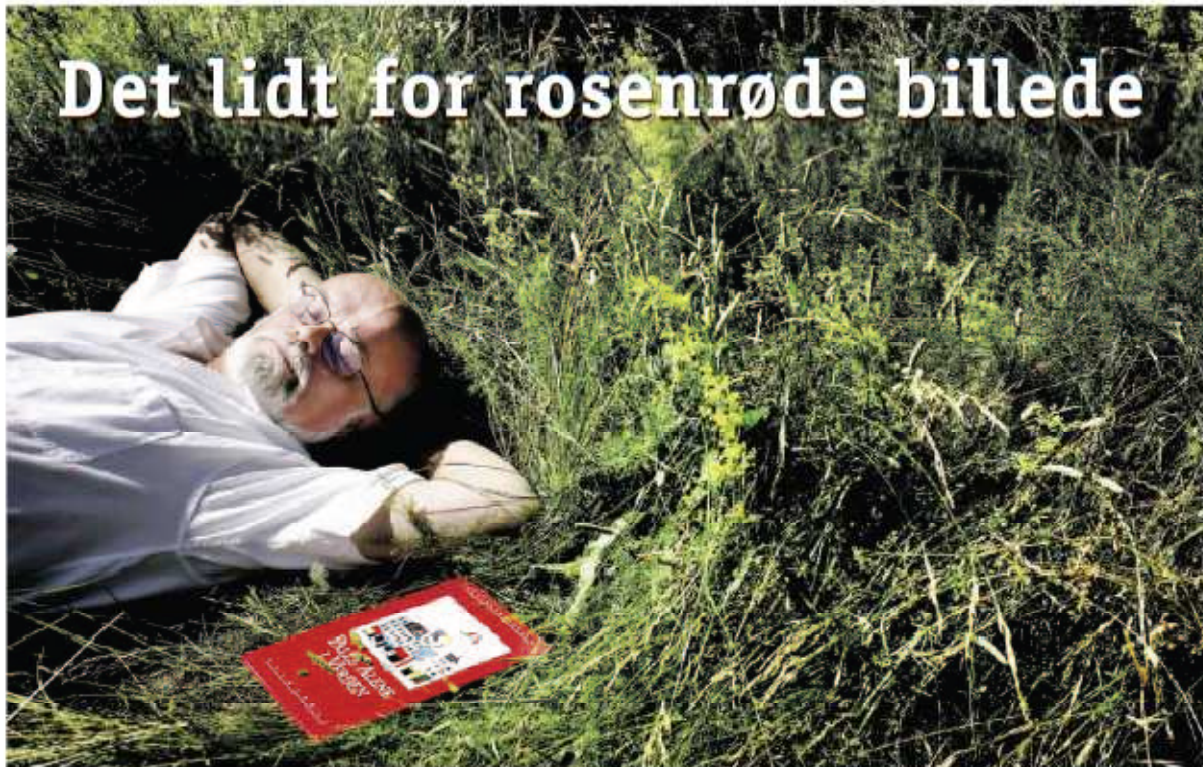

Det lidt for rosenrøde billede

Torben Weinreich efterlyser et mere realistisk billede af de socialt udsatte i de danske børnebøger.

Vagabonderne og de hjemløse romantiseres i børnelitteraturen – og det er et problem, mener professor Torben Weinreich.

■ Af Peter Kyll Glæsen
Foto: Pål foto

Lille Virgil, Carl Emil og alle de andre unge fra klassen syntes godt nok, at han så noget pælselje-rigt ud, ham med det mærkelige hoved, sine to tænder i munden, den høje sorte hat og barnevognen med himstergimsfuglen. Og så kaldte han sig for Kong Gulerod! Men han sagde noget sjovt til læreren, kunne fortælle de bedste historier, som drengene nogensinde havde hørt, og mest af alt var han faktisk meget rar.

Torben Weinreich er ph.d. og professor i børnelitteratur og har senest været ansat som leder af Center for Børnelitteratur ved Danmarks Pædagogiske Universitet. Han mener, at karakteristiken af Kong Gulerod i Ole Lund Kirkegaards "Lille Virgil" er et godt billede på, hvordan

skæve eksistenser bliver beskrevet i børnelitteraturen.

- Vagabonder, hjemløse og landevejsridder. Bliver ofte skildret som nogle glade og omgængelige mennesker, der står uden for arbejdsmarkedet og lever et frit liv, som andre kunne lære noget af. De er repræsentanter for et gammeltromantisk syn, hvor man er tættere på naturen og langt væk fra det materielle, og hvad det indebærer af stræben og konkurrence. De fremstår på den måde som en kontrast til den voksne

verden og skildres meget ukritisk, siger Torben Weinreich.

Udfordrer de rigtige voksne
Som lille Virgil drages børnene i fortællingerne af skæve eksistenser, og grunden hertil er netop nysgerrigheden, en figur som eksempelvis Kong Gulerod præsenteres på.

- Kong Gulerod kommer – til trods for at han selv er voksen – til at stå i opposition til alt, hvad der

børn selv føler sig små i forhold til deres omverden. Derfor allierer børn sig hurtigt med dem, der er, som de voksne ikke kan lide.

Savner en realistisk bog

Torben Weinreich mener dog, at det er et problem, at børnebogsforfattere generelt vælger at romantisere den tilværelse og det liv, de skæve eksistenser lever, fordi det slet og ret ikke har noget at gøre med virkeligheden. Det bliver en klischeagtig fremstilling.

- Børn, der ikke oplever skæve eksistenser i deres dagligdag, har ikke en realistisk fornemmelse af, hvordan deres liv er. De får sig et chok, når de på et tidspunkt ser en mand ligge på gaden i soveposen, når de ser posedamen hulle sig afsted eller drankeren på sin bænk, fordi disse mennesker bestemt ikke ser ud til at have et ligeså kompliceret liv, som dem de har læst om i bøgerne. Derfor kunne jeg godt ønske mig, at der fandtes nogle børnebøger, der giver et mere realistisk billede af, hvad det vil sige at leve som udstødt, siger Torben Weinreich.

ecpa20@hotmail.com

Børn, der ikke oplever skæve eksistenser i deres dagligdag, har ikke en realistisk fornemmelse af, hvordan deres liv er.

verden og skildres meget ukritisk, siger Torben Weinreich.

Når en børnebogsforfatter vælger at inddrage en skæv eksistens i sin bog, er det således et klart formål, mener han:

- Mange børnebogsforfattere bruger som Ole Lund Kirkegaard de hjemløse som eksempel på det enkelte liv og prøver at fortælle, at det ek-

sempelvis ikke behøver at handle om at have det dyreste stykke legetøj, men at der er andre værdier, der er vigtigere.

sempelvis ikke behøver at handle om at have det dyreste stykke legetøj, men at der er andre værdier, der er vigtigere.